

Професія вчителя – доля держави

Учителю, озвешся з піднебесся надійною надією на дім, на дим, що в височінь безжурно в'ється, на той вогонь, що ми зігрілись ним. На той вогонь, яким серця від серця, мов свічечки від свічки запалив; вогонь, який любов'ю щиро зветься, проте, для нього мало й тисяч слів.

Щодня заходить до класу із посмішкою, незважаючи на власні негаразди, хвороби й розчарування, серце не розділяти на сотні частин для кожного, а щоразу віддавати все, без залишку так, ніби ти увесь зроблений із незчисленної кількості гарячих, сповнених любові сердець, знаходити час для усіх дітей, для усіх питань просто у великій своїй кишені, затримуватись на роботі аж до самісінької ночі, бо взагалі-то давно переплутав, де в тебе робота, де дім і що ти насправді вважаєш домом...

Це просто? Складно?

Ти майстер, наймайстерніший з усіх майстрів. Щодня ти робиш найцінніше, найважливіше та найдорожче – Людей з маленьких бешкетників, які вередують, сміються, сваряться, ростуть на твоїх очах. І яким тобі треба бути? – людяним, людянішим за всіх? Яким тобі треба стати? Яким лишитися?

Ти твориш Людей – великих, малих, важливих... проте, чи може одна людина важливішою за іншу бути? Для тебе – ні. Щирістю та турботою, впевненістю та вправністю ти твориш з людей – Людей. І робота та тяжка, робота та потребує усього тебе до малої краплинки. Тебе, який ти є і ніяк не менше.

Ти знаєш, що в твоїх руках не просто дитячі душі. Майбутнє – от, що ти насправді старанно гаптуєш із року в рік. Майбутнє це віддане тим самим пустівникам та бешкетникам. Сьогодні ти вчиш їх, як стати краще, а завтра вони стануть новим поколінням, від якого залежатиме доля держави, планети, а може, й всесвіту. «Завтра» - це зовсім близько.

А доки майбутнє лише у твоїх руках.

Ти завжди пам'ятаєш це, коли, усміхнений, починаєш свої уроки.